

Дѣ излѣзе тамъ глутница
И подири скритий трупъ
А пѣкъ въ кѣщи всички чакать
Вцѣпенени отъ вѣрлий студъ . . .

Хр. Боневъ.

Х СЪНИЩА.

(Разказъ).

Азъ имамъ стара баба. Тя е на 70 години. Седи повече самичка въ малката стаичка, защото не обича да ѝ дигатъ шумъ. Въ срѣдата на стаичката има малка масичка, и до нея—широкъ мекъ столъ за баба. На масата сѣ наредени шишоветѣ и кѣлбата съ прѣжда за чорапи. А въ срѣдата на масата е сложена голѣма староврѣмска книга съ пожълтѣли листове.

Често пѣти баба оставя чорапа, взема книгата и чете изъ нейнитѣ страници. Прочете нѣщо, па си въздѣхне издълбоко. А понѣкога се прѣкрѣсти и каже: „Боже, запази ме отъ това страшно зло!“ Слѣдъ малко затвори книгата и почне отново да плете чорапа си.

Веднажъ азъ я помолихъ да ми прочете нѣщо отъ нейната книга. Тогава азъ бѣхъ още неграмотна, та на всѣкиго се молихъ да ми чете, а пѣкъ азъ да слушамъ наготово.

— Не бива внучке, защото моята книга не могатъ да разбиратъ малки дѣца.

— Тогава покажи ми само картинкитѣ ѝ.

— Въ нея нѣма картинки като какината ти